

Egy ivánfai naiv freskóra

Öcsém emlékének

Nem köszigetek szirtjein
a dombok félszigetein,
völgyek zöld tengere fölött
fehérlenek a hegyközségi templomok...

Tégla és pelyva-sár!
Kézzel kent vályog századok
meszelt, törékeny pajzsai.

Alig nagyobbak,
akár a pincék,
melyek még néha
magasabbak is.
Meszelt kasukban
falra festve,
salétrom kristályain át

az

IGAZ SZŐLŐTŐ

ragyog.

Karók között,
lakat mögött

az

EMBER TESTE,

akár a bor
tölgyek és bükkök
zöld szirtjei között.

És kő, lakat és szirt
és átvert láb alól

lesz a csermely
FORRÁS...

És elindul
s ha útját állja
a gólyahír, boglárka bokra,
megáll s mint
TÜNDÉR
a vízből kilép a
FORRÁS
és fölnéz ide, ahol ha fölragyog a
KRISTÁLY JELE,
elindul újra és hallod is szavát:
EMBERBEN él csak a **TENGER**
és emberben a
SZIGET
és az a
KRISTÁLY,
amelyből az
IGAZ SZŐLŐTŐ
forrása ragyog...